

Az aggastyán

Written by Lassu Árpád

Ki ez a vén öreg személy?

Szemürege miért oly mély?

Árván ül az ágya szélén,

Ősz kócos hajjal a fején.

Egy zseni Ő? Vagy egy paraszt?

Biztos látott már sok tavaszt!

Átélt harcot, forradalmat,

Szegény, remélt jó hatalmat!

Néha úgy magába merül,

Hogy meleg étele kihűl,

Szájából kihull a falat.

Estére volt kap sült halat:

Nincs már foga, nem tud rágni,

Ízén is csak tétovázni.

Egészsége hanyatlóban,

Teste elnyűtt -- háborúban!

Ha gyomra üres, vagy sajog,

Ő már nem szól, csak mosolyog.

Az aggastyán

Written by Lassu Árpád

Az öltöztetést még állja,
Füredést végig kiabálja.

Az ápoló is most látja,
Hogy foszlik házikabátja,
Viszont Ő már nem is bánja:
Meghalt utolsó barátja.

Hogy alvó, félve ébredjen,
Min kellett, hogy Ő átmenjen!
Az élet bé csak hálni jár,
S a szíve alig kalapál.

Egyszer ő erős ifjú volt,
S nevetett rá a teli hold;
Volt neki őse, családja,
Testvére, nője, barátja!

Majdan vitte őt a lába,
Táncra perdült sok nagy bálba',
Volt, akiért Ő remegett:
Hitt, csalódott és szeretett.

Az aggastyán

Written by Lassu Árpád

S eljött a sorsának átka:

Sok rőt színű pufajkába',

Ki ellensége volt hitnek,

Vége jónak, értelemnek.

Jaj, Úr lett minden gazember,

Ki meg úr volt, az nem ember:

Egy új világrend lett élen,

S urak kapálnak vidéken!

Ez lett sínylő hazánk sorsa:

Rőt csizma sárba taposta.

Magyar harcolt idegenbe',

S hazát vesztett kényszerébe'.

Nyakunkon ültök, Ti átkok,

Persze erre van pofátok!

Mikor tudjuk levetni majd

Ezt az átkozott sok nyikhajt?

Egy csillagot már legyőztünk --

Most más színű van helyettük.

Akaratunk nem lesz laza:

Az aggastyán

Written by Lassu Árpád

Szabad lesz a magyar haza!